

Хегел каже да, „постоје три начина разматрања повјести а то су: изворна повјест, рефлектирана повјест и философијска повјест“.

Што се прве повјести тиче Хегел се ослања на имена као што су нпр. Херодот, Тукитид и други слични повјесничари, који су описивали поглавито дјела, догађаје и стања која су имали пред собом, чијем су духу сами припадали, преносећи оно што је извана опстајало у царство духовне предоџбе. Вањска се појава преноси тако у унутрашњу предоџбу. Хегел каже: „да су ови непосредни повјесничари затекли извјешћа и приче других (није могуће да један човјек све сам види), али ипак само попут пјесника као ингредијенцију развијен језик, којему он тако много захваљује“. Такви изворни повјесничари преображавају, њима савремене догађаје, чине и стања у дјело предоџбе.

Хегел покушава да размотри Херодота, Тукитида и друге, „што је у њиховој околини садшње и живо, то је њихова битна грађа, образованост ауторова и догађаја, од којих он ствара дјело, дух пишчев и дух акција, о којима он приповједа, један је те исти. Он описује оно што је више или мање проживио или бар доживио“. То су кратка раздобља, индивидуална обликовања људи и догађаја, то су поједине нерелефтиране црте од којих он саставља своју сликарију, да би слику онако одређено, довео пред предоџбу потомства. Ако он попут Цезара припада чак сталежу војсковођа или државника, онда његови циљеви сами наступају као оно повјесно. Хегел помиње говоре који се читају нпр. код Тукитида, за које се може тврдити да зацјело нису били тако одржани. „Говори су акције међу људима, и то акције које веома битно дјелују. Дакако да људи често доказују да су то били само говори, па хоће утолико да прикажу њихову недужност. Такво је говорење само брбљање, а брбљање има ту важну предност да је недужно. Но говори народа с народима или упарвљени народима и кнезовима интегрални су саставни дијелови повјести. У тим говорима изричу ови људи максиме свога народа, своје властите личности, свијести о својим политичким приликама као и о својој чудоредној и духовној природи, начела својих циљева и начина дјеловања. Таквих историчара нема тако много, али се могу издвојити Херодот, отац или зачетник повјести, Тукитид и Ксенофонт. Хегел говори да су; „у старо доба ти повјесничари нужно били велики капетани и државници у средњем вијеку, ако изузмемо бискупе који су стајали у средишту државних акција“. Ми имамо одличних, једноставних, одређених извјешћа, наручито о ратним догађајима, па се Хегел ослања на Цезарове списе.

Другу врсту повјести, можемо назвати повјешћу која рефлектира. „То је повјест чије приказивање надилази садашњост не у погледу времена него у погледу духа“. У овој другој врсти ваља разликовати посве различите начине. Разликујемо двије врсте повјести: општа и прагматичка. Што се тиче прве, ту се захтјева преглед цијеле повјести једног народа или једне земље или свијета, тј. општа повјест. Овде је главна ствар обрађивање грађе до које обрађивач долази својим духом који је различит од духа садржаја. У ту ће сврху, бити важни принципи које писац себи сам поставља дијелом о садржају и циљу акција и догађаја што их описује, тј. како он хоће да приреди повјест. Ова прва врста рефлектиране повјести прикључује се прије свега претходној, ако нема никаквог другог циља, осим да прикаже цјелину повјести неке земље. По Ливију, стари краљеви Рима, конзули и војсковође држе говоре, какви одговарају само окретну адвокату Ливијева доба. Ливије нам даје описе о биткама као да их је видио, али чије се црте могу употријебити за битке свих времена. Битка, велика побједа, опсједање нису више сама битка, сама велика побједа, само опсједање, него се редуцирају на једноставана одређења. Хегел наводи примјер кад Ливије приповједа о ратовима с Волшчанима, он каткада доста кратко каже: „Ове се године водио рат с Волшчанима“.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com